

FLORIN-MARIUS COMAN

Ce facem cu Ceaușescu?

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COMAN, FLORIN-MARIUS

Ce facem cu Ceaușescu? / Florin-Marius Coman. - Snagov :

Letras, 2020

ISBN 978-606-9668-37-5

821.135.1

COPYRIGHT 2020 Florin-Marius Coman

COPYRIGHT 2020 Editura LETRAS

Toate drepturile rezervate.

Publicat de Letras

<https://letras.ro/>

Distribuit de <https://piatadecarte.net/>

Contact editura: edituraletras@piatadecarte.com.ro

contact@letras.ro

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Cuprins

În tren	5
Cimitirul	9
O treabă ciudată.....	12
Cine ești?	16
Discuție.....	21
București.....	27
Dispariția	32
Moartea.....	35
Adevărul.....	40
Înapoi.....	43
Fuga.....	47
Zarvă.....	52
Fi-su'	57
Drumul	60

Destinație necunoscută	66
Lămuriri	70
Presa	76
Visul	82
Poporul / Interogatoriu	85
Oficialii	91
Ce facem cu Ceaușescu?	95
Nu e el	105
Basel	109
Planuri	114
Domnul G	118
Vizita	125
Planul	129
Știe	133
Alt plan	138
Lovitura	148
Booooooooooom!!!	152

În tren

—Uite un lucru bun pe care l-a făcut PSD-ul!

—Ce? Anton se uită încordat la prietenul său, neînțelegând despre ce este vorba.

—Biletele astea gratuite, mă!

Trenul încetinește, semn că se apropie de o stație. Afară ninge ușor și e un frig de crapă pietrele, dar înăuntru este cald și bine. Cei doi băieți, Mihail Dragnea și Anton Luncariu, tocmai ce își petrecuseră weekendul la Brașov. De când cu gratuitatea pe tren pentru studenți, ei profitaseră la fiecare final de săptămână să facă, după cum se spune mai nou, un city break.

—Asta e Sinaia?

—Nu, Predeal, răspunse Anton iritat.

—Ce-ai, mă? Te-ai supărat? Haide că glumeam, ce te-ai bosumflat așa?

Prietenul său nu îi răspunse și își aruncă privirea gânditor pe geam. Nu se vedea nimic clar. Geamul era murdar pe exterior, iar afară, beznă cumplită.

Plecaseră cu un Inter Regio destul de târziu și aveau să ajungă în București undeva pe la 11:30.

—Vezi că apartamentul de pe AirBnb a avut o taxă de curățenie destul de piperată. Data viitoare, să căutăm mai din timp, te rog.

—Lasă, nu-i bai. Tot e mai bine decât la hostel, replică Mihail. Mori pentru 25 de lei? Oricum vin împărțiți la doi. Cât a fost în total?

—Păi, exact 125 de lei. Da, ai dreptate. Nu e chiar atât de rău.

Stăteau pe locurile opuse peronului. Luminile din gară începuseră să se miște, semn că trenul o luase din loc. Spre uimirea lor, nu multă lume călătorea în acea seară. Cei doi sunt tineri studenți la Universitatea București, unul la Geografie (Anton Luncariu), el fiind cel cu planificatul călătoriilor, iar celălalt (Mihail Dragnea) este tânăr student la Facultatea de Istorie.

—Astăzi suntem în 20, nu?

—Toată ziua! De ce? Și, adresând întrebarea, Anton își întoarce capul spre camaradul său.

—Pentru că peste exact șase zile, acum 101 ani, se presupune că se naștea tovarășul Nicolae Ceaușescu.

—De ce spui că se presupune?

—Nu îmi amintesc unde am citit că, de fapt, s-a născut pe 23, însă nu știu ce încurcătură s-a produs cu certificatul său de naștere sau ceva de genul ăsta. În fine, data oficială este 26 ianuarie. Sub fruntea încrețită, Mihail contemplă: Acum îmi dau seama că acesta s-a născut aproape în același timp cu România. Hmm... ciudată chestie.

—Vai ce tineri cultivați, taică! Îmi place de voi. Unde ziceți că mergeți?

Cei doi îi răspund bătrânului de vizavi care, pare-se, a tras cu urechea și nu putea sta deoparte.

—Sărăcuțu'! Că tare bine era pe vremea lui. L-au ucis criminalii ăștia. Aveam de toate. Erau locuri de muncă, străzile pline de copii. Acum e jale, tăiculiță.

Își trase căciula de pe cap. Căldura din vagon îl nădușea sau poate că amintirile îi încingeau trupul. Gâfâia foarte tare, din respirația sa auzindu-se un sunet gros, specific. Era fumător înrăit. Peste pielea zbârcită de pe față răsăreau niște ochi însuflețiți, care transmiteau emoție. Cu sau fără voia lor, tinerii au trebuit să asculte tot ce le povestea moșneagul uscățiv. Suferea, se vede, de limbariță și nu își vărsase năduful pe cineva de multă vreme. Pe Anton

Îl irita situația și își aruncă din nou ochii pe geam, poate, poate îi lasă moșul în pace, dar Mihail era hipnotizat de debitul verbal al naratorului și se aruncă în poveste ca un săritor de la înălțime într-o piscină fără fund.

Cimitirul

(din gândurile lui Mihail)

De curiozitate, m-am trezit în sâmbăta geroasă de 26 ianuarie pentru a face o vizită în cimitirul Ghencea, știind că acolo o să întâlnesc o mână de nostalgici ai comunismului celebrându-l pe nea Nicu, din care au rămas doar oasele. E ciudată această adunare an de an. Deși nu am cunoștințe în Drept, îmi amintesc că actualul președinte, Klaus Werner Iohannis, a promulgat o lege, în anul 2015, prin care cultul lui Antonescu și cel al lui Ceaușescu au fost interzise. Nu știu exact ce înseamnă lucrul acesta, dar, mă gândesc, oare ce fac bătrânii ăștia aici, nu intră sub incidența acelei legi? Păi, dacă sunt aici și nu îi pedepsește nimeni, probabil că nu. Oricum, sunt doar nostalgici și nimic mai mult.

Prost îmbrăcați, dârdâind de frig, îndrugă tot felul de declarații de dragoste la adresa fostului lider comunist. Aburul care părăsește gurile zbârcite se evaporă, ridicând la cer vorbele goale. Nimeni nu îi bagă în seamă.

Ba se pare că m-am înșelat. Câteva persoane de la ziare și televiziuni s-au strecurat printre morminte ca să aibă și ele de o știre.

Chiar nu înțeleg de ce m-a purtat curiozitatea astăzi într-un loc ca acesta. Am stat cumișel și m-am holbat la tablourile cu chipul veșnicului lider, la ziarele din acea vreme, la reviste cu logoul secerii și ciocanului, ba chiar aveau și fulare cu însemne, făcute cine știe unde. Un circ ieftin! Și spunând asta, mă hotărâsc să plec. Oricum, nu au mai rămas decât câțiva. Mulțimea se sparse. Brr... Îmi scot telefonul să verific cu ce mijloc de transport în comun ajung mai repede acasă. Mai bine veneam cu nenorocita aia de mașină. Sau mai bine nu veneam deloc.

De ani buni, tânărul era interesat de istoria comunismului românesc, mai exact, voia să știe, ca mulți alții, de altfel, ce s-a întâmplat cu adevărat la revoluție. Datorită acestei curiozități, se hotărâse să devină profesor de istorie și să cerceteze toate ițele poveștii pentru că, nu?, ceva este putred în revoluția românească. În demersul său de aflare a adevărului i-a scris de nenumărate ori fostului președinte Ion Iliescu, pentru a fi primit în audiență în vederea unor lămuriri. Bineînțeles că nu a primit niciun răspuns. Se supăraseră într-atât de rău pe omul politic, că ajunsese să îl caute acasă. În afară de protestatarii

#rezist, nu a întrezărit nimic. A încercat și la ziariști celebri, dar el fiind un simplu studentaș, se pare că nu reprezenta interes.

După ce o să ajung doctor, domnilor, atunci o să mă băgați în seamă? Ce spuneți? Aha, cine îmi cere audiență? Domnul doctor în istorie Mihail Dragnea? Aha... aha! Zici că predă la Universitate? Păi, în cazul acesta nu îl mai lăsa să aștepte!

—Băiete, măi băiete!

Se trezi dintr-odată din visare. Își aminti că este în cimitir. Vocea asta îmi pare cunoscută, dar de unde vine? Simt o mână ce îmi apasă umărul și din nou:

—Tovarășe, n-auzi când te strig?

O treabă ciudată

(din gândurile lui Anton)

Într-un apartament demodat din Lujerului, în bucătăria căruia era fum de să-l tai cu cuțitul, își bea cafeaua și sorbea țigara, în timp ce scrolla facebook-ul, tânărul Anton. Era tabietul său zilnic de după trezire. Încă locuia cu maică-sa, deci nu avea povara unei chirii sau, mai rău, să stea la cămin precum colegii lui. Frați și surori nu avea. Nici tată. Se stinsese cu câțiva ani în urmă.

Ce bine e în sesiune, Doamne. Nu tu trezit de dimineată pentru cursuri, maică-mea plecată la muncă toată ziua. Nu-i bai, frumos așa. Ia să vedem știrile: Kovesi și Parchetul European, hm, revocarea lui Augustin Lazăr de către ministrul justiției. Mă, ce nemernici sunt ăștia, mă, ce jigodii de oameni!

Avea fruntea încrețită și trăgea cu patos din țigară. Încă un fum, apoi o turti în scrumieră ușor. Anton e un băiat înalt, undeva la 1,85 m, părul șaten și poate un pic prea slab. Pe lângă geografie, îl interesează mult politica. Nu că i-ar plăcea lui

mult, dar e indignat pe situația actuală a țării. Participă la proteste, face voluntariat pentru partidele de centru-dreapta nou-înființate, se implică mult în activități sociale, pentru că nu și-ar dori să emigreze. Îi place prea mult Bucureștiul.

Ce-o mai vrea Mihail, de mă sună? I-am spus că nu ies nicăieri săptămâna aceasta.

I se încruntă fața în timp ce vorbea la telefon.

—Dar nu înțeleg de ce să vin. Spune-mi ce s-a întâmplat, că altfel nu mă mișc din casă. Poți să te superi pe mine, mă jur!

Tăcere.

—Să îți iau mașina? Dar e aproape.

Hm, ăsta ori a înnebunit, ori e în belea. De ce nu vrea să îmi spună despre ce este vorba? Nu, că o fi făcut el ceva. Și uite cum mă văd nevoit să merg și să îl ajut.

După ce ajung la cimitir, îmi dă share location ca să știu exact unde se află, îl găsesc pe o alee de mână cu un moș. Ce dracu'?

—Ia spune, domnule, ce e așa de urgent?

Oare care e treaba cu bătrânul? Când îi văd chipul, surpriză! Măi, să fie! Asta e sosia perfectă a

lui nea Nicu. Ferească sfântul! Deci e îmbrăcat exact ca dictatorul când a fost executat, în paltonul acela negru, fularul negru împătrățit cu dungi albe. Identic!

—Păi el este, mă! strigă Mihail.

Nu, că a luat-o razna.

—Sigur, și maică-mea e Elena Ceașcă!

Zbang îmi sare de nu știu unde o palmă peste ochi. Așa lovitură nu am primit nicicând.

—Cum îți permiți să vorbești așa de tovarășa?! Copil obraznic ce ești!

Mă uitam năuc. Nu-mi venea a crede. Nu știu de ce eram mai uimit, de palma primită sau de asemănarea personajului cu fostul lider politic.

—Formidabil! subliniez.

—Lasă formidabilul. Îți explic acasă. Sunt și eu la fel de mut de uimire ca tine. Dacă îl vede cineva, a pus-o.

Moșul arăta traumatizat. Ce a pățit? De ce e așa speriat? Și trăgeam de el într-un mod brutal ca să ne urmeze. Am încredere în Mihail, orice pune el la cale. După ce l-am înghesuit în spate, mașina având doar trei uși, am gonit spre apartamentul lui Mihail. Pe drum, nimeni nu a scos un cuvânt. Priveam în

oglină, iar sosia lui Ceaușescu își ținea capul între mâini, pierdută pe gânduri. Avea capul nădușit de transpirație, dar era interesant că nu protesta în niciun fel la ceea ce i se întâmpla.